

[Svend E. Johansen.]

Gaar jeg et Skridt videre — og det er nødvendigt for at faa det rette Billede frem af det politiske Demokratis Indstilling over for Befolkningen — og sammenholder Grundloven og Valgloven med de Forsøg, der fra Regeringens Side gøres for gennem Ændringer i Straffeloven og Retsplejeloven at svække Befolkningens Retsgoder og faa Midler til at kujonere Borgerne, saa staa det tydeligt for mig, at Regeringen og dens Partier har den største Mistillid til Borgerne, og det er jo for saa vidt forstaaeligt, som Regeringen og dens Partier intet har formaet over for Tidens brændende Spørgsmaal, Beskæftigelse og Fortjeneste til Landets Borgere.

Set fra et Retsstatssynspunkt, i hvert Fald saadan som jeg opfatter og forstaaer Retsforbundets bærende Principper, kan dette Grundlovsforslag ikke med Rette støttes. Det er ikke nær frisindet nok, til at jeg kan stemme for det. I hvor høj Grad man skal regne med Retsforbundets Støtte ved Folkeafstemningen, er problematisk. At en meget stor Del af Retsforbundets Folk vil nægte at medvirke til dets Gennemførelse, er sikkert, netop fordi Forslaget er for lidt frisindet.

Saa er det blevet sagt Gang paa Gang her i Debatten fra de forskelligste Sider, at Spørgsmaalet ved Folkeafstemningen er et for eller et imod den nuværende Grundlov. Det er at vende Tingene paa Hovedet. Spørgsmaalet ved Folkeafstemningen, det, Vælgerne skal tage Stilling til, er Spørgsmaalet for eller imod det Forfatningsforslag, hvis Vedtagelse rigsdagsmæssigt er sikker, men som skal have sin endelige og afgørende Dom ved Folkeafstemningen, det er Spørgsmaalet om Forfatningsforslagets Skæbne. At Konsekvensen, hvis det forkastes, bliver, at vi beholder den gamle Grundlov, er en Selvfølge, men hvem forhindrer os i efter denne Forkastelse at arbejde for en ny og bedre Grundlov, der er Landet og dets Borgere værdig? Det er der naturligvis ingen, der kan forhindre nogen i. Dette Forslag, der nu skal afgøres for Folketingets Vedkommende, kan Demokratiet ikke være bekendt, og jeg vil, som jeg gjorde i forrige Rigsdagssamling, ogsaa denne Gang stemme imod Grundlovsforslaget, og jeg vil fraraade Vælgerne ved Folkeafstemningen at give det deres Ja-Stemme.

Korsgaard: Sagt ganske jævnt tror jeg, at den almindelige Mand, naar han bliver stillet over for at skulle stemme eller ikke stemme den 23. Maj, vil sige til

sig selv: Er det Forslag, der her ligger fremme, bedre end det, vi har? Og alt efter som han synes det ene eller det andet, vil han, haaber jeg, indstille sig med Hensyn til at afgive sin Stemme. Det ærede Medlem Hr. Hartel fremdrog forleden Dag, at to Professorer og en Højesteretsadvokat — særlig sagkyndige Folk er nu altid „særlig sagkyndige“, naar de er enige med en selv, jeg har aldrig truffet Mennesker, der har sagt, at den Mand, de var uenige med, var særlig sagkyndig —, at disse to særlig sagkyndige havde sagt, at Ekspropriationsbestemmelserne var blevet ringere. Hvis et Par Professorer og en Højesteretsadvokat har den kedelige Egenskab i Situationen, at de er Venstremænd, hører efter min Mening i dette Forhold Sagligheden op — det er jo muligt, den ene af dem ikke har noget politisk Stade, nogle mener, at det er Udtryk for det klogeste, jeg maa imidlertid sige, at jeg har den dybeste Foragt for dem, der stiller sig op som sagkyndige og tror, at det at beskæftige sig med Politik er en beskidt Haandtering. Tværtimod, taget paa den rigtige Maade er Politik den ædleste Videnskab af alle.

Jeg forlader imidlertid de særlig sagkyndige og gaar over til over Venstres Repræsentanter og Venstres Presse endnu en Gang at gøre Forsøg paa at tale i ganske særlig Grad maaske til Venstres Ungdom. Jeg vil der gerne begynde med den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Brorsen netop i Dag har fremsat, hvori han siger, at Verdenssituationen er ikke til at føre Grundlovs-kamp. Jeg vil spørge denne Ungdom: Tror man, at Verdenssituationen er til at vedblive at ligge i en Grundlovs-kamp? For det er jo nemlig Sagen: Hvis Grundlovs-sagen falder, har Partierne ikke bøjet sig mod hinanden, saa vedbliver man at hakke paa hinanden mest muligt, og den Fordragelighed inden for hele Landets Befolkning, som netop Øjeblikket saa stærkt kalder paa, vil i hvert Fald tage stor Skade derved. Det er mit oprigtige Haab, saaledes som Valget den 3. April i saa mange Henseender giver Udtryk for, at hvad saakaldte førende Politikere og hvad saakaldte gode Skribenter i Pressen siger, det tager man ikke nær saa meget Hensyn til som til, hvad de paagældende selv mener.

Jeg haaber paa Selvtænkning, og jeg spørger Venstres Ungdom: Er der Rimelighed i, at et Forslag som dette skal falde, ikke derved, at der er et positivt Flertal imod Forslaget — det er der ingen, der tror paa, at der er —, men fordi man ikke tør tage et Standpunkt, fordi man er æng-